

Sygnatura akt I C 1679/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 17-09-2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Siwek

Protokolant: Marcin Szczypiński

po rozpoznaniu w dniu 03-09-2013 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa P. P.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

na skutek sprzeciwu od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 5 marca 2013 roku, sygnatura akt I C 1679/12

I. uchyla wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 5 marca 2013 roku, sygnatura akt I C 1679/12,

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w S. na rzecz powoda P. P. kwotę 83,34 zł (osiemdziesiąt trzy złote trzydzieści cztery grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 8 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty,

III. dalej idące powództwo oddala,

IV. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1.217 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 03 sierpnia 2012 r. P. P. domagał się zasądzenia od (...) S.A. w S. kwoty 8.893,33 zł tytułem poniesionej szkody oraz 2.463,23 zł tytułem skapitalizowanych odsetek z tytułu opóźnienia wypłaty odszkodowania.

W uzasadnieniu swojego pozwu powód wskazał, iż w wyniku kolizji drogowej, która miała miejsce w dniu 16 grudnia 2011 r., uległ uszkodzeniu jego pojazd – marki (...) o numerze rejestracyjnym (...). Zgłoszenie powyższego zdarzenia nastąpiło w dniu 17 grudnia 2011 r. Odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki tego zdarzenia ponosi (...) S.A. w S., w którym był w zakresie OC ubezpieczony pojazd sprawcy szkody (Ł. S.).

Zatem powodowi jako właścicielowi pojazdu, przysługują roszczenia odszkodowawcze od strony pozwanej, odpowiadającej na podstawie umowy ubezpieczenia OC.

Strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego stwierdziła, że na skutek zdarzenia z dnia 16 grudnia 2011 r., w samochodzie marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) powstała szkoda, którą wyceniła początkowo na kwotę 4.372,76 zł, a następnie na kwotę 4.540,35 zł.

Po pierwszej kalkulacji jaką powód otrzymał od strony pozwanej sam wystąpił do (...) o ustalenie kosztów – kalkulację naprawy jego pojazdu, ponieważ zakład naprawczy który przyjął do naprawy jego samochód, stwierdził iż koszt naprawy będzie oscylował w granicach 12.000 zł, stąd konieczność szczegółowej kalkulacji.

Pojazd powoda został naprawiony i odebrany w dniu 01 lutego 2012 r. W tym czasie powód korzystał z pojazdu zastępczego.

Ponieważ strona pozwana nie wypłaciła różnicy wynikającej z kosztów poniesionych przez powoda zarówno z kalkulacji jak i faktury przedłożonej pozwanemu, a także nie wypłaciła kosztów związanych z korzystaniem z pojazdu zastępczego a częściowa wypłata jaką powód otrzymał w wysokości 8.255,71 zł, to częściowe koszty naprawy i częściowe (za 11 dni) koszty za wynajem pojazdu samochodu osobowego (...) numer rejestracyjny (...). Kwotę tę powód otrzymał w dwóch transzach - pierwszą w dniu 30 stycznia 2012 r. – 5.792,48 zł, natomiast drugą dopiero w dniu 07 maja 2012 r. – 2.463,23 zł.

Na wezwanie Sądu Rejonowego (...) S.A. w S. złożyło odpowiedź na pozew. Tym niemniej wraz z odpowiedzią brakowało umocowania dla pełnomocnika do działania w imieniu strony.

I dlatego pełnomocnik strony pozwanej zarządzeniem z dnia 09 stycznia 2013 r. został wezwany do usunięcia powyższego braku, w terminie tygodniowym, pod rygorem zwrotu odpowiedzi na pozew.

Wezwanie to zostało mu doręczone w dniu 17 stycznia 2013 r.

W dniu 24 stycznia 2013 r. na poczcie została nadana przesyłka z niezbędnymi dokumentami, jednakże nie została dołączona do niej dowodu doręczenia drugiej stronie ich odpisu albo dowodu ich wysłania przesyłką poleconą.

Dlatego też na rozprawie w dniu 05 marca 2013 r. Sąd postanowił zwrócić pismo strony pozwanej z dnia 22 stycznia 2013 r. i w związku z tym kolejnym postanowieniem Sądu Rejonowego, również odpowiedź na pozew zwrócona.

W konsekwencji został wydany wyrok zaoczny uwzględniający powództwo w całości.

Od powyższego orzeczenia sprzeciw złożyło (...) S.A. w S..

W uzasadnieniu swojego środka zaskarżenia strona pozwana przyznała, że co do zasady ponosi odpowiedzialność za szkodę z dnia 16 grudnia 2011 r. z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody wyrządzone w związku z ruchem pojazdów.

Jednocześnie strona pozwana podniosła, że dokonała wyceny poniesionej szkody i wypłaciła stosowne odszkodowanie w łącznej wysokości 8.255,71 zł, w tym 1.252,13 zł za wynajem pojazdu zastępczego.

Jej wysokość została określona na podstawie kalkulacji naprawy nr (...) z dnia 22 grudnia 2011 r. (4.540,35 zł) oraz weryfikacji (do kwoty 7.003,58 zł) faktury i kosztorysu za naprawę przedstawionych przez powoda.

Powód na podstawie prywatnie sporządzonego kosztorysu wycenił koszty naprawy na kwotę 11.465,25 zł.

Strona pozwana nie uznaje tego kosztorysu jako miarodajnego i mogącego być podstawą zwiększenia odszkodowania, gdyż stoi w sprzeczności z wykonana przez ubezpieczyciela kalkulacją naprawy.

Strona pozwana zarzuciła również, że podtrzymuje swoje stanowisko w kwestii zwrotu pieniędzy za wynajem pojazdu zastępczego. Ubezpieczyciel uznał i wypłacił za łącznie 11 dni najmu, w tym 2 dni od dnia zgłoszenia szkody do dnia oględzin + 5 dni wynikające z technologicznego czasu naprawy + 2 dni dodatkowych oględzin + 2 dni organizacyjne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 grudnia 2011 r. na skutek kolizji drogowej uszkodzeniu uległ samochód marki (...), o numerze rejestracyjnym (...), należący do P. P..

Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w (...) S.A. w S.

(Dowód: - okoliczność bezsporna)

(...) S.A. w S. uznało szkodę w pojeździe P. P. do kwoty 8.255,71 zł w tym 7.003,58 zł za naprawę pojazdu i kwotę 1.252,13 zł za wynajem pojazdu zastępczego w okresie 11 dni.

Kwota 5.792,48 zł została wypłacona w dniu 30 stycznia 2012 r., natomiast kwota 2.463,23 zł w dniu 07 maja 2012 r.

(Dowód: - okoliczność bezsporna)

- protokół szkody k. 14 - 14v, 15 - 15v
- kalkulacja naprawy nr (...) k. 16 - 17v, 142 - 146, 221 - 229, 265 - 269
- kalkulacja naprawy nr (...) k. 18 - 24, 167,
- zweryfikowana kalkulacja naprawy nr (...) k. 25 - 26, 194
- korespondencja mailowa k. 69 - 70
- potwierdzenia przelewu k. 71 - 72
- pismo z dnia 07.02.2012 r. k. 73, 166
- pismo z dnia 30.04.2012 r. k. 75 - 76, 140 - 141)

Z wynajem pojazdu zastępczego P. P. zostały wystawione faktury na łączną kwotę 5.600,45 zł. Umowy podpisywała B. P..

Faktycznie z pojazdu zastępczego korzystała B. P., mimo oświadczeń składanych ubezpieczycielowi przez P. P., że pojazd jest wykorzystywany przez niego do pracy, dojazdów na studia we W., dojazdów na treningi. Według jego deklaracji codziennie pokonywał uszkodzonym pojazdem ok. 300 km.

(Dowód: - faktura VAT nr (...) z dnia 31.12.2011 r. k. 29

- umowa najmu pojazdu z dnia 17.12.2011 r. k. 30 - 30v
- faktura VAT nr (...) z dnia 31.12.2011 r. k. 31
- umowa najmu pojazdu z dnia 31.12.2011 r. k. 32 - 32v
- faktura VAT nr (...) z dnia 26.01.2012 r. k. 33
- umowa najmu pojazdu z dnia 14.01.2012 r. k. 34 - 34v
- korespondencja mailowa k. 36 - 50, 58
- protokół z oględzin po naprawie pojazdu k. 157
- oświadczenie z dnia 01.01.2012 r. k. 161 - 162
- zeznania świadka B. P. k. 306)

Za naprawę samochód marki (...), o numerze rejestracyjnym (...), należącym do P. P., G. C. wystawił w dniu 01 lutego 2012 r. P. P. fakturę na kwotę 11.465,25 zł.

(Dowód: - faktura z dnia 01.02.2012 r. k. 35, 163)

Sąd zważył co następuje:

W świetle zgromadzonych w sprawie dowodów powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Na mocy art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Stosownie zaś do treści art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r., o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej z nim ugody, prawomocnego orzeczenia sądu lub w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.

Zgodnie z wyżej cytowanym art. 822 § 1 k.c. oraz art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia OC ma charakter wtórny wobec odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, nie może ona wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub osoby kierującej pojazdem, a ponadto zakres obowiązku odszkodowawczego zakładu ubezpieczeń jest ograniczony do wysokości sumy gwarancyjnej.

Na mocy art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Ze względu jednakże na regulację art. 805 § 2 pkt. 1 k.c. odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń ogranicza się do wypłaty odszkodowania w pieniądzu.

Z tym że obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, Lex nr 55515).

Jak się wskazuje w orzecznictwie odszkodowanie winno obejmować wszystkie niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51).

Na wstępie należało zauważyć, że co do zasady strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności z tytułu kolizji drogowej w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki Audi A3, o numerze rejestracyjnym (...), należący do P. P..

Natomiast kwestionowała swoją odpowiedzialność ponad kwotę 8.255,71 zł z tytułu kosztów naprawy pojazdu oraz wynajmu pojazdu zastępczego.

Odnosnie kosztów naprawy szkody, które zdaniem powoda zostały przez stronę pozwaną zaniżone, to powód przedłożył kalkulację naprawy nr (...) sporządzoną przez Z. B. na kwotę 11.465,25 zł.

W związku z powyższym należało wskazać, że przedmiotowa kalkulacja stanowi jedynie dowód z dokumentu prywatnego (art. 245 k.p.c.). A zatem dowód tylko tego, że osoba która ją podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd, nie korzysta natomiast ta kalkulacja z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 września 2011 r., I ACa 133/11, Lex nr 1120070; wyrok Sądu Najwyższego z dnia

15 stycznia 2010 r., I CSK 199/09, Lex nr 570114; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 grudnia 2000 r., I CKN 281/98, Lex nr 1231349).

Nie może ona zatem zastępować opinii wykonaną przez biegłego, gdyż nie jest to tryb przewidziany w kodeksie postępowania cywilnego (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2010 r., I CSK 57/10, Lex nr 688661). I to nawet jeżeli została ona sporządzona przez biegłego na prywatne zlecenie strony (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 04 grudnia 2012 r., I ACa 119/12, Lex nr 1246842; por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 października 2012 r., I ACa 394/12, Lex nr 1237842).

Przy czym jest to o tyle istotne, że w sprawach w których wymagana jest wiedza specjalna, dowód z opinii biegłego sądowego, dopuszczony w trybie art. 278 k.p.c., stanowi wyłączną podstawę ustaleń faktycznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 08 marca 2012 r., I ACa 141/12, Lex nr 1211551).

Z tych też względów sporządzona przez Z. B. kalkulacja, jak również złożone przez niego zeznania w charakterze świadka zeznania, w sytuacji negowania przez stronę pozwaną wysokości szkody ponad dokonane przez nią wyliczenia, nie mogła stanowić o zasadności powództwa w zakresie celowych kosztów naprawy, jakie powód musiał ponieść w celu przywrócenia swojego pojazdu do stanu pierwotnego.

I dlatego w tym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Co do kosztów najmu pojazdu zastępczego to trzeba było zważyć, iż tutejszy Sąd podziela pogląd wyrażony w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r. (sygn. akt III CZP 5/11, Lex nr 1011468), iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego.

Sąd Rejonowy przychylił się również do stanowiska powoda, iż należałby się mu zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego do dnia wypłacenia odszkodowania. Trudno było bowiem wymagać od niego naprawy pojazdu przed uzyskaniem stosownych środków finansowych od ubezpieczyciela (przynajmniej ich części). Zwłaszcza, że jak wynika z faktury z dnia 01 lutego 2012 r. powód w rzeczywistości dokonał jego naprawy.

Jednakże trzeba było również zauważyć, że powód w przedkładanych przez niego dokumentach wskazywał, że konieczność wynajęcia przez niego pojazdu zastępczego wynikała z potrzeby wykorzystywania go do pracy, dojazdów na studia we W. oraz dojazdów na treningi. Według jego deklaracji codziennie pokonywał uszkodzonym pojazdem ok. 300 km.

Tymczasem z zeznań świadka, matki powoda B. P., złożonych na rozprawie w dniu 03 września 2013 r., to wynikało z nich że to w istocie świadek korzystała z uszkodzonego pojazdu. W zeznaniach tych poza stwierdzeniem, że to syn miał wypadek znamionnym było akcentowanie, że to „ja” – czyli świadek jeździła po warsztatach celem likwidacji szkody, umówiła się na naprawę, otrzymała odszkodowanie, odebrała auto po naprawie, i co istotne – według zeznań świadka to ona zrezygnowała z korzystania z auta zastępczego. Ze wskazanych okoliczności wynikało zatem, że to świadek, pomijając dzień kolizji, korzystała z przedmiotowego pojazdu. Potwierdza to również fragment zeznań samego świadka, który wskazał że już po naprawie pojazdu, jeszcze dwukrotnie w przeciągu dwóch miesięcy od odebrania pojazdu z warsztatu, korzystając z tego pojazdu, spowodowała jego dalsze uszkodzenia.

To zaś podważało oświadczenie P. P. z dnia 01 stycznia 2012 r., jakoby pojazd ten niezbędny był mu do pracy, dojazdów na uczelnię do W. oraz na treningi i w związku z tym musiałby pokonywać dziennie około 300 km.

Istotnym było również, że pod umowami wynajmu pojazd zastępczego nie widnieją podpisy powoda, ale właśnie jego matki B. P.. Przy czym ubezpieczyciel otrzymał tylko jeden egzemplarz z podpisem świadka (z dnia 17 grudnia 2011 r.) – na drugim z dnia 31 grudnia 2011 r. nie ma podpisu osoby wynajmującej (w przeciwieństwie do oryginału

który został dołączony do pozwu), a trzecia umowa (przynajmniej według akt szkodowych) nie została doręczona ubezpieczycielowi.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze stoi na stanowisku, że zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego na rzecz uszkodzonego może obejmować również konieczność wynajmu tego pojazdu dla osoby która przed wypadkiem stale korzystała z uszkodzonego samochodu, chociażby nie była jego właścicielem, o ile wynika to z łączącego strony (poszkodowanego i osobę trzecią) stosunku prawnego.

W okolicznościach sprawy oznaczało to konieczność wykazania niezbędności i celowości korzystania z pojazdu zastępczego przez B. P.. Taka okoliczność nie została jednak wykazana przez powoda, który powoływał się jedynie na fakt, że pojazd był niezbędny wyłącznie jemu, w co wątpliwość poddały zgromadzone w sprawie dowody.

W świetle tego nie mógł stanowić dostatecznego argumentu fakt wypłaty przez stronę pozwaną odszkodowania za 11 dni wynajmu pojazdu zastępczego, co mogłoby uzasadniać przyjęcie że ubezpieczyciel uznaje, co do zasady, celowość wynajęcia pojazdu zastępczego przez powoda.

Biorąc jednak pod uwagę ustalenia w niniejszej sprawie, trzeba było stwierdzić, że wypłata ta była rezultatem niezgodnego z prawdą oświadczenia powoda, czyli wprowadzenia w błąd ubezpieczyciela.

I dlatego też również w tym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Co do kwoty skapitalizowanych odsetek w wysokości 83,34 zł, to trzeba było zauważyć, że zgodnie z art. 817 § 1 i 2 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe.

Strona pozwana nie wykazała, że wypłata dodatkowej kwoty 2.463,23 zł dopiero w dniu 07 maja 2012 r. nastąpiła na skutek okoliczności koniecznych do ustalenia wysokości świadczenia. Wręcz przeciwnie, z pisma z dnia 30 kwietnia 2012 r. wynikało, że dopłata nastąpiła jedynie na skutek zweryfikowania własnego kosztorysu po wniesieniu przez powoda odwołania.

Tym samym zasadnym było zasądzenie skapitalizowanych odsetek od tej kwoty wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu - na podstawie art. 482 § 1 k.c.

Jak stanowi art. 347 k.p.c. po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub w części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Biorąc powyższe rozważania orzeczono jak w pkt I, II i III wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 100 k.p.c.

Zgodnie z tym pierwszym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata (radcę prawnego) zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata (radcy prawnego), koszty sądowe oraz koszty nakazane przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Natomiast na mocy drugiego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania.

Strona pozwana poniosła koszty w łącznej kwocie 1.217 zł na którą złożyła się opłata skarbową 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego 1.200 zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

A ponieważ wygrała proces w blisko 100%, należał się jej zwrot całej tej kwoty.

W tym miejscu należało jedynie wskazać, że skoro zwrot odpowiedzi na pozew nastąpił wyłącznie z powodu nieumiejętnego uzupełnienia braków formalnych tejże odpowiedzi, co zostało szczegółowo wyjaśnione w uzasadnieniu postanowienia z dnia 23 maja 2013 r., na podstawie art. 348 k.p.c. kosztami sprzeciwu należało obciążyć wyłącznie stronę pozwaną (przepis art. 348 k.p.c. stanowi, iż koszty rozprawy zaocznej i sprzeciwu ponosi pozwany, choćby następnie wyrok zaoczny został uchylony, chyba że niestawiennictwo pozwanego było niezawinione lub że nie dołączono do akt nadesłanych do sądu przed rozprawą wyjaśnień pozwanego).

Stąd opłata od sprzeciwu od wyroku zaocznego z dnia 05 marca 2013 r. nie została zasądzona od powoda na rzecz strony pozwanej.